

EPISODI 4 Urheilen taas hullun lailla. Yritän olla ajattelematta tai muistelematta.... niitä kipeitä... asioita. Krista pyytää minut mukaansa valitsemaan hänelle pukua hänen ystävänsä häihin. Lähdän mukaan. Mutta mielessäni vain pyörii, mistä puhuisin seuraavalla kerralla psykiatrin luona. Viikonloppu menee huonosti. Makaan vuoteellani rampautunueena ahdistuksesta lähes koko viikonlopun. Maanantaina on ihan jees päivä töissä. Krista jopa saa minut nauramaan, ja tästä pienestä valoisammasta hetkestä, saan voimaa sen verran, että pystyn kertomaan Kristalle, että käyn psykiatrilla. "Mä sain tietää jotakin, josta mä käyn puhumassa sille..." mumisen. Krista ei onnekseni kysy, mitä sain tietää. "No onko sulla kiva psykiatri?" hän sen sijaan kysyy. Kohautan harteitani. "Mä vihaan sitä. Mut oon niin koukussa, sen käynteihin." virnistän hieman. Krista nauraa minulle hyväntahtoisesti. "En jaksaisi millään odottaa keskiviikkoa." mumisen. Sitten keskiviikko vihdoinkin tulee. Istun sohvalle psykiatrin huoneeseen. Olen niin paljon miettinyt kaikkea, mistä haluaisin puhua tänään, mutta nyt pääni on aivan tyhjä. Vedän syvään henkeä. "Koska tää loppuu....?" kysyn. Psykiatri katsoo minua. Minua ahdistaa. Ja alan voimaan pahoin. "Mä haluan et tää loppuu jo." mumisen. "Voitko kertoa Esra, mitä voimavaroja sinulla on elämässäsi?" psykiatri kysyy. "Mitä vitun voimavaroja?" huokaisen. "Positiivisia asioita elämässäsi." "Öö. Mun työkaveri Krista. Ja... öö. En tie. Tykkään urheilusta." selitän. Psykiatri on hiljaa. Minäkin olen. "Mitä urheilua harrastat?" hän sitten viimein kysyy. "Juoksua. Melontaa. Ja sellasta. Koripalloa en enää aio pelata, koska se sika opetti sen minulle." "Mmhhmm." psykiatri mumisee ja alkaa näpyttelemään tietokonettaan. Kuluu varmaan kymmenen minuuttia, ennen kuin hän tulostaa kaksi paperia ja ojentaa ne minulle. "Tässä." hän sanoo. Ensimmäisellä paperilla on mainos hyväntekeväisyysjuoksusta. Jokaisesta juoksijasta menee viisitoista tai kaksikymmentäviisi euroa syöpää sairastavien lasten ja nuorten hoitoon, riippuen juokseeko viisi vai kymmenen kilometriä. Myös nopein juoksija palkitaan tuotepalkkioilla. Vilkaisen psykiatria otsakurtussa. Toisessa paperissa on mainos melontakisoista. Kisoissa on useampi karsinta ja kestää siis useamman viikonlopun ajan. Kolme voittajaa palkitaan kaupunginjohtajan toimesta. Irvistä psykiatrille. Hän katsoo minua asiallisesti. "Kerro sitten miten meni." hän toteaa. Pyörittelen silmiäni. "Ilmoitin sinut jo netissä molempiin." hän sanoo. "Wtf? Et sä voinut!" huudan. "Mikä fuck sä luulet olevas??" mumisen. Olen hämmentynyt psykiatrin käyttäytymisestä. Ja samaan aikaan huvittunut. Sitten puhelimeni soi. Äiti soittaa. Tuijotan hetken puhelinta ja käännyn sitten katsomaan psykiatriin. "Muistatko kun viimeksi mietin, että mun pitäisi puhua äidin kanssa? Tää on sen jälkeen kolmas kerta, kun äiti soittaa minulle. En ole pystynyt vastaamaan kertaakaan. En taida sittenkään olla valmis tähän. Mutta mä vaan ihmettelen, että se yrittää jatkuvasti tavoitella mua, koska ei yleensä sellaista tee. Mitäköhän asiaa sillä on?" mietin. "Sun pitää vastata ja kysyä." sanon. Vääntelen suutani, etten itsekkin alkaisi nauramaan itselleni. Psykiatrin ilme kuitenkin pysyy peruslukemilla. Niin kuin aina. "Ehkä se ei ole hyvä idea." hän sanoo. "Onpa!" väitän. Ojennan puhelintani hänelle. Hän ei ota sitä vastaan. "Mä en pysty puhuu sille! Mut entä jos sillä on jotakin oikeesti tärkeätä asiaa!" katson psykiatriin anelevasti. Tuijotamme hetken toisiamme. Sitten psykiatri ottaa puhelimen minun hämmästykseni. "Puhelimessa Esran psykiatri Jääskeläinen." hän vastaa. "Hei!" huudan hämilläni. "Anna se tänne!" otan puhelimen psykiatrilta. Sammutan sen. En pysty. En tänään. Mittailen katseellani psykiatria. Ja sitten tunnen taas sen saman ärsyttävän tunteen, kuin kolmannella kerralla psykiatrinkäynnillä. Haluan että hän halaa minua. Haluan että hän lohduttaa minua. Että hän koskettaa minua ja kertoo, että tulen selviämään tästä. Että jonakin päivänä voin hyväksyä kaiken, tuntematta enää tätä sairasta kipua. Epäilen, että sitä päivää tulee ikinä. Tunteeni ja kaipuuni psykiatrin kosketukseen häiritsee minua, joten näen parhaakseni lähteä. Olen hämilläni tästä, koska yleensä vihaan kosketusta. Mikä hitto

minua vaivaa? Okei hyi..... hän on mies. Ja vanha. En suostu ajattelemaan enempää. Lähden nopeasti. Psykiatri ei sano mitään, ja minä en vilkaise taakseni. Lauantaihin mennessä ehdin vaihtamaan tuhat kertaa mieltäni siitä, aionko osallistua hyväntekeväisyysjuoksuun vai en. En jaksaisi. Eikä kiinnosta. Toisaalta kuitenkin ajatus siitä, että voin auttaa syöpälapsia tuntuu kivalta. Ja eniten haluan osallistua siksi, että voin keskiviikkona kertoa psykiatrille, että osallistuin. Niin... ja voitin. Lopulta päädyn osallistumaan. Juoksen kymmenen kilometriä ja lahjoitan sillä lasten syöpähoidoille kaksikymmentäviisi euroa. En kuitenkaan voita. Se ärsyttää minua, koska nyt en voi kertoa psykiatrille, että jep, osallistuin ja voitin. Odotan kuitenkin psykiatrin käyntiä taas kovasti. Joskus tuntuu, että siellä ollessani unohdan hetkeksi kipuni, vaikkei siinä järkeä olekaan. Siellähän juuri minun pitäisi käsitellä kipuani, tuoda se esille ja puhua siitä.